

Chương 1

Trên đời này chưa từng có một Hoàng tử nhỏ nào xinh trai đến vậy. Người ta nói Hoàng tử đương nhiên phải thế; và sự chẳng hề sai.

Khi bé nhìn ánh nến, đôi mắt bé ánh lên vẻ nghiêm trang quá đối lạ thường ở một đứa trẻ sơ sinh. Mũi bé, tuy chưa rõ đường nét lắm nhưng hẳn đó là một chiếc mũi chim ưng; nước da của bé hồng hào khỏe mạnh; bé bầu bĩnh, bụ bẫm, chân dài thẳng đẹp.

Thực tình, đó là một em bé hoàn hảo.

Hết thầy mọi người dân khắp vương quốc đều vô cùng tự hào về Hoàng tử nhỏ, đặc biệt là hai đấng sinh thành: Quốc vương và Hoàng hậu xứ Nomansland.

Họ đã ngóng đợi mụn con này suốt mười năm trị vì hạnh phúc, và giờ họ cùng thần dân còn hạnh phúc

hơn bao giờ hết khi một đứa con, đồng thời là người kế vị đã xuất hiện.

Kẻ duy nhất không vui là em trai Quốc vương, hẳn đáng nhẽ sẽ đường hoàng lên ngôi vua nếu đứa bé không chào đời.

Đức vua vô cùng tử tế với hắn và thậm chí còn cảm thấy có lỗi, bởi vậy nên ân điển theo lời tâu xin của Hoàng hậu, ngài đã ban cho hắn vùng lãnh địa rộng lớn bằng cả một tiểu quốc.

Về phần Vương gia, như người ta vẫn gọi hắn, cũng cố tỏ ra vui vẻ, và cứ cho là hắn đã che giấu rất tài tình đi.

Lễ rửa tội cho Hoàng tử nhỏ rất ư trịnh trọng.

Theo tục lệ của vương quốc, người ta tuyển lựa cho bé hai mươi tư cha và mẹ đỡ đầu; mỗi người đều tặng bé một cái tên thay lời chúc phúc và thể nguyện tận sức vì bé. Tới khi thành niên, Hoàng tử sẽ tự chọn cho mình một cái tên, cùng một người cha hoặc mẹ đỡ đầu mà bé yêu mến nhất mực.

Trong khi ấy, ai nấy đều hân hoan sung sướng, người giàu mở tiệc thết đãi kẻ nghèo: những bữa ăn trong tòa thị chính dành cho dân lao động, tiệc trà

trên đường phố dành cho các bà vợ của họ; còn sữa ngon và bánh ngọt thì dành cho lũ trẻ trong lớp học.

Dù tôi không thể chỉ chính xác vị trí của Nomansland trên bản đồ hay đọc về nó trong bất cứ tư liệu lịch sử nào, nhưng tôi vẫn tin rằng nó rất giống với đất nước của chúng ta hoặc nhiều quốc gia khác.

Về phần cung điện, so với bất kì cung điện nào cũng không có gì khác biệt, nó được lau dọn sạch sẽ “tới từng ô cửa sổ” trong khi mọi người bận rộn chuẩn bị cho buổi lễ sắp tới. Duy chỉ có căn phòng nơi Hoàng tử sáu tuần tuổi ở cùng mẹ là hoàn toàn tĩnh mịch.

Đã lâu rồi bà chưa rời khỏi phòng nhưng chẳng ai dám nói bà đang trong cơn bạo bệnh, phần vì đó là chuyện cấm kị, phần vì bà chẳng chịu thổ lộ cùng ai. Hoàng hậu cứ nằm đó, im lìm và nhợt nhạt, không phiến hà tới ai, chẳng ai nghĩ nhiều tới bà. Cả thế giới đang mãi mê xuýt xoa đứa nhỏ.

Ngày lễ rửa tội cuối cùng cũng tới, xinh xắn như chính Hoàng tử nhỏ.

Ai nấy trong cung điện đều tinh tươm đẹp đẽ hoặc nghĩ rằng mình đẹp đẽ trong những bộ cánh mới thanh lịch do chính Hoàng hậu ban cho.

Bà đã nghĩ cho mọi người, từ nữ quan tới nữ tì tội nghiệp trong bếp hiện đang ngấm mình trong bộ váy dạ hội màu hồng phấn may bằng vải bông. Cô á chặc chặc, không nghi ngờ gì, đang nghĩ rằng thế gian chẳng ai bị được với mình.

Sáu giờ sáng, mọi người đều đã ăn vận chỉnh chu; còn Hoàng tử được quấn trong áo choàng rửa tội lộng lẫy. Cậu bé coi vẻ không thích thú gì sự kiện này, cứ liên tục quấy đạp và kêu ré lên như bất cứ đứa bé bình thường nào.

Khi bé bình tĩnh hơn ít nhiều, người ta ãm bé lại cho Hoàng hậu nhìn một chút. Tuy lễ phục Hoàng hậu đã được đặt ngay bên giường, nhưng ai nấy đều biết bà đã chẳng thể ngồi dậy mà mặc nó lên người nữa rồi.

Bà yêu thương con vô ngần; bà ôm hôn và chúc phúc cho con, nằm đó nhìn ngắm con như thi thoảng vẫn làm thế hàng giờ liền, khi Hoàng tử được đặt bên bà ngủ ngon lành.

Sau đó, Hoàng hậu tạm biệt con với một nụ cười hiền, thủ thỉ rằng bà hi vọng con sẽ thật ngoan, đây sẽ là một lễ rửa tội suôn sẻ, và mọi vị khách đều hài lòng. Nói rồi, bà bình thân lật người. Vị hoàng hậu ấy chẳng bao giờ phàn nàn bất cứ điều gì, và tên bà là Dolorez.

Mọi sự diễn ra như vẫn có mặt Hoàng hậu. Mọi người, kể cả Quốc vương, đã dần quen với sự vắng mặt của bà, vì bà vốn không khỏe và nhiều năm qua bà chẳng dự bất cứ buổi tiệc nào. Bà vẫn thực hiện bốn phận hoàng gia của mình, nhưng thành thực mà nói, những sự vụ đó vẫn diễn ra ổn thỏa dù không có bà ra mặt, và dường như thật vậy.

Những đoàn người nối nhau xuất hiện: vương công quý tộc trong và ngoài vương quốc; ngoài ra còn có hai mươi tư cha mẹ đỡ đầu đã được tinh tuyển, cũng là những người phụng sự tuyệt vời nhất cho Hoàng tử nếu cậu bé cần bạn hữu, dù điều đó khó có thể. Làm sao Quốc vương của một vương triều bé thế như Nomansland lại cần bằng hữu cơ chứ?

Họ tới, đi thành từng đôi một, đầu đội vương miện nhỏ. Nào công tước và nữ công tước, rồi thân vương và nữ thân vương; tất cả đều dành cho Hoàng tử nhỏ một nụ hôn và đặt cho bé một cái tên.

Sau đó, hai mươi tư cái tên được sáu sứ giả dồn toàn hơi sức lần lượt xướng vang, bố cáo trước toàn dân, ghi lại, lưu trong sử sách, sẵn sàng cho lần sử dụng tiếp theo: vào lễ đăng quang hoặc lễ tang của Hoàng tử.

Chẳng mấy chốc buổi lễ đã kết thúc và hết thảy ai nấy đều hài lòng; có lẽ chỉ trừ Hoàng tử nhỏ, em bé đang khẽ rên dưới tấm áo choàng rửa tội phủ gần kín người.

Rất ít người biết chuyện nhưng trên đường tới giáo đường, Hoàng tử đã gặp một tai nạn.

Vú em của cậu bé – chẳng phải một kẻ địa vị tầm thường đâu, mà thuộc hàng trâm anh thế phiệt hẳn hoi – một quý cô trẻ trung, thanh lịch và thời thượng, có nhiệm vụ ẵm Hoàng tử tới và rời khỏi thánh đường, trong lúc bận rộn chỉnh trang tà váy bằng một tay đã vấp té và làm rơi Hoàng tử, ngay ở đoạn chân cầu thang cẩm thạch.

Để chắc chắn, ả vội vàng bế Hoàng tử lên ngay; tai nạn xảy ra chóng vánh đến nỗi có lẽ chẳng việc gì phải kể ra. Thế là không ai nhắc nhỡ gì tới nó cả.

Đứa bé thốt nhiên tái nhợt, nhưng không khóc, nên không ai đi sau một hoặc hai bước có thể nhận ra đã có chuyện chẳng lành.

Sau đó, dù cho Hoàng tử có khóc thì cũng bị tiếng kèn *trumpet* át đi mất. Chẳng nên để việc gì làm ảnh hưởng tới một ngày trọng đại như thế.

Thế là, sau chừng một phút ngưng trệ, đám rước lại tiếp tục.

Chu choa, đoàn diễu hành mới rình rang làm sao!

Các sứ giả khoác trang phục lam và bạc; những tiểu đồng xúng xính đồ tím và vàng kim; và một đoàn bé gái diện váy trắng tinh khôi, cầm giỏ hoa tung dọc đường phía trước Hoàng tử nhỏ và vú em; cuối cùng là hai mươi tư cha và mẹ đỡ đầu, hiên ngang kiêu hãnh hết mực, lộng lẫy đến nỗi lấn át cả đứa con trai đỡ đầu bé nhỏ – chỉ như một nùi vải ren và vải xô ôm lấy một gương mặt trẻ thơ bên trong.

Nếu không nhờ tán dù bằng vải satin trắng và lông đà điểu che trên đầu, có lẽ chẳng ai biết Hoàng tử nhỏ đang ở đâu.

Thế là, với ánh mặt trời chiếu lên họ qua các ô cửa sổ kính màu, tất cả đứng đó: Đức vua cùng đám cận thần ở bên này; Hoàng tử và đoàn người hầu ở bên kia. Khung cảnh đẹp tựa xứ sở thần tiên.

“Nơi đây thật chẳng khác gì xứ sở thần tiên.”

Bé gái ở hàng đầu nói với bạn ở hàng bên trong khi tung nốt chỗ cánh hoa hồng còn lại trong giỏ.

“Và mình nghĩ điều duy nhất Hoàng tử muốn lúc này là một mẹ tiên đỡ đầu.”

“Thật đấy nhi?”

Một giọng hiền hậu khàn khàn nhưng không hề khó nghe vang đến từ đằng sau, và người ta thấy lần

trong đám trẻ có ai đó – không phải trẻ con nhưng chẳng lớn hơn đứa trẻ là bao – một nhân vật chưa ai từng gặp gỡ bao giờ, và chắc chắn là chẳng được mời, vì bà không mặc phục trang dành cho lễ rửa tội.

Đó là một bà già nhỏ nhắn mặc tuyền đồ xám: đầm xám, áo choàng xám có mũ bằng chất liệu tuyệt hảo khó tin, liên tục đổi sắc như màu xám của bầu trời đêm. Mái tóc bà màu xám, và đôi mắt cũng vậy, ngay cả nước da của bà cũng như phủ một màu xám nhạt.

Ấy thế nhưng ở bà chẳng có vẻ gì cũ kĩ khó chịu cả, còn nụ cười thì ngọt ngào và ngây thơ như của chính Hoàng tử. Ngay khi bà lại gần chạm vào bé, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Hoàng tử cũng ngay lập tức treo một nụ cười.

“Cẩn thận chứ! Đừng làm rơi đứa trẻ thêm một lần nào nữa.”

Ả vú em quý tộc giật mình, mặt đỏ au giận dữ:

“Bà là ai mà dám cả gan nói chuyện với ta? Sao lại có người biết chuyện nhi? Ý ta là, làm gì có chuyện...?” Sau đó, tuy hoảng sợ nhưng ả vẫn cố cãi bằng giọng

